

PRESUDA SUDA

10. studenoga 1992.(*)

„Francusko-španjolski sporazum o zaštiti oznaka zemljopisnog podrijetla i oznaka izvornosti – Sukladnost s pravilima o slobodnom kretanju robe”

U predmetu C-3/91,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u koji je uputio cour d'appel de Montpellier (Žalbeni sud u Montpellieru, Francuska), u postupku koji se pred tim sudom vodi između

Exportur SA

i

LOR SA i Confiserie du Tech,

o tumačenju članaka 30., 34. i 36. Ugovora o EEZ-u za potrebe utvrđivanja sukladnosti Sporazuma između Francuske Republike i Španjolske od 27. lipnja 1973. o zaštiti oznaka izvornosti, oznaka zemljopisnog podrijetla i naziva određenih proizvoda,

SUD,

u sastavu: O. Due, predsjednik, C. N. Kakouris, G. C. Rodríguez Iglesias i M. Zuleeg, predsjednici vijeća, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco i P. J. G. Kapteyn, suci,

nezavisni odvjetnik: C. O. Lenz,

tajnik: M. D. Triantafyllou, administrator,

uzimajući u obzir pisana očitovanja koja su podnijeli:

- za LOR SA i Confiserie du Tech, F. Greffe, iz odvjetničke komore u Parizu,
- za njemačku vladu, J. Karl, Regierungsdirektor u Saveznom ministarstvu gospodarstva, u svojstvu agenta;
- za španjolsku vladu, A. J. Navarro Gonzales, generalni direktor za pravno i institucionalno usklađivanje unutar Zajednice, i G. Calvo Díaz, Abogado del Estado, iz službe za pravne sporove Zajednice, u svojstvu agenata;
- za vladu Ujedinjene Kraljevine, J. E. Collins, iz Treasury Solicitor's Departmenta, i E. Sharpston, barrister, u svojstvu agenata;

- za Komisiju, R. Wainwright, pravni savjetnik, u svojstvu agenta,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu,

saslušavši usmena očitovanja društva Exportur SA, koje predstavlja J. Villaceque, član odvjetničke komore Pyrénées orientales, i odvjetnik Mitchell, član odvjetničke komore u Parizu, društava LOR SA i Confiserie du Tech, koje zastupa N. Boespflug, član odvjetničke komore u Parizu, njemačke vlade, koju zastupa A. von Mühlendahl, Ministerialrat pri Saveznom ministarstvu pravosuđa, španjolske vlade, vlade Ujedinjene Kraljevine i Komisije, koju zastupaju R. Wainwright, u svojstvu agenta, i H. Lehman, član odvjetničke komore u Parizu, na raspravi održanoj 23. siječnja 1992.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 18. ožujka 1992.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Presudom od 6. studenoga 1990., koju je Sud zaprimio 3. siječnja 1991., cour d'appel de Montpellier (Žalbeni sud u Montpellieru), postavio je Sudu na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u dva prethodna pitanja o tumačenju članaka 30., 34. i 36. Ugovora o EEZ-u u vezi sa zaštitom španjolskih oznaka zemljopisnog podrijetla u Francuskoj.
- 2 Ta su pitanja postavljena u okviru spora između Asociación de Empresas Exportadoras de Turrónes de Jijona (dalje u tekstu: Exportur), sa sjedištem u Jijoni (provincija Alicante), i društava LOR i Confiserie du Tech, sa sjedištem u Perpignanu, zbog toga što su ta dva društva, za slastice proizvedene u Francuskoj, koristila nazive „Alicante” i „Jijona”, što su imena španjolskih gradova.
- 3 Društva LOR i Confiserie du Tech proizvode i prodaju slastice u Perpignanu, prvo pod nazivima „touron Alicante” i „touron Jijona”, a potomje pod nazivima „touron catalan type Alicante” i „touron catalan type Jijona”.
- 4 Na temelju članka 3. Sporazuma o zaštiti oznaka izvornosti, oznaka zemljopisnog podrijetla i naziva određenih proizvoda koji su 27. lipnja 1973. u Madridu potpisali Francuska Republika i Španjolska (Journal Officiel de la République Française od 18. 4. 1975., str. 4011., dalje u tekstu: francusko-španjolski sporazum), nazivi „Turrón de Alicante” i „Turrón de Jijona” su na teritoriju Francuske Republike rezervirani isključivo za španjolske proizvode ili robu i mogu se tamo upotrebljavati samo u skladu s uvjetima utvrđenim u zakonodavstvu Španjolske. U skladu s člankom 5. stavkom 2. sporazuma to se pravilo primjenjuje u slučajevima kad dotične nazive prate izrazi kao što su „način”, „vrsta” ili „tip”.
- 5 Pozivajući se na francusko-španjolski sporazum društvo Exportur je bezuspješno pokušavalo dobiti od suca privremene pravne zaštite i zatim od Tribunala de

Commerce de Perpignan (Trgovački sud u Perpignanu), da se dvama francuskim društvima zabrani korištenje dotičnih španjolskih naziva. Exportur se žalio na presudu tribunal de commerce de Perpignan (Trgovački sud u Perpignanu) pred cour d' appel de Montpellier (Žalbeni sud).

6 S obzirom da nije bio siguran u vezi s tumačenjem članaka 30., 34. i 36. Ugovora, cour d' appel de Montpellier (Žalbeni sud u Montpellieru), odlučio je prekinuti postupak dok se Sud ne očituje o sljedećim prethodnim pitanjima:

„1) Treba li članke 30. i 34. Ugovora o EEZ-u tumačiti tako da zabranjuju mjere za zaštitu oznaka zemljopisnog podrijetla ili oznaka izvornosti utvrđenih u francusko-španjolskom sporazumu od 27. lipnja 1973., a posebno oznake Alicante ili Jijona za Tourons?

2) Treba li u slučaju potvrdnog odgovora na gornje pitanje članak 36. Ugovora tumačiti tako da dozvoljava zaštitu dotičnih oznaka?”

7 Za potpuniji prikaz činjenica u glavnom postupku, tijeka postupka i pisanih očitovanja podnesenih Sudu upućuje se na izvještaj za raspravu. Ti dijelovi spisa u nastavku se spominju ili razmatraju samo u mjeri u kojoj je to potrebno za obrazloženje odluke Suda.

8 Najprije valja istaknuti da je nacionalni sud ispravno ustanovio da se odredbe sporazuma koji je određena država članica sklopila s drugom državom nakon 1. siječnja 1958. ne mogu, od pristupanja potonje države Zajednici, primjenjivati na odnose između tih država, ako se dokaže da su dotične odredbe u suprotnosti s pravilima Ugovora. Stoga je potrebno ustanoviti jesu li odredbe francusko-španjolskog sporazuma sukladne s pravilima Ugovora o slobodnom kretanju robe.

9 Kako bi se odgovorilo na to pitanje potrebno je najprije proučiti francusko-španjolski sporazum, odnosno njegov okvir i opseg.

Francusko-španjolski sporazum, njegov okvir i opseg

10 Cilj francusko-španjolskog sporazuma je zaštititi španjolske oznake izvornosti i oznake zemljopisnog podrijetla na francuskom teritoriju i obrnuto, francuske oznake izvornosti i oznake zemljopisnog podrijetla na španjolskom teritoriju.

11 Usporedno ispitivanje nacionalnih zakonodavstava pokazuje da su oznake zemljopisnog podrijetla namijenjene obavještavanju potrošača da proizvod koji nosi tu oznaku potječe iz određenog mjesta, regije ili države. Ta zemljopisna izvornost može uživati veći ili manji ugled. Oznaka izvornosti sa svoje strane jamči ne samo zemljopisno podrijetlo proizvoda, već i da su proizvodi bili proizvedeni u skladu sa zahtjevima kvalitete ili proizvodnim standardima koji su propisani aktom javnog tijela i stoga imaju određena posebna svojstva (vidjeti presudu od 9. lipnja 1992., Delhaize, C-47/90, Zb., str. I-3669., t. 17. i 18.). Oznake podrijetla zaštićene su pravilima koja sprječavaju zavaravajuće oglašavanje ili zlonamjerno iskorištavanje ugleda drugog. Oznake izvornosti su, s druge strane, zaštićene posebnim pravilima utvrđenim u zakonskim odredbama ili propisima kojima su priznate. Takva pravila načelno

isključuju uporabu izraza kao što su „vrsta”, „tip” ili „način” i u cijelom razdoblju valjanosti taj režim sprječava da takve oznake postanu generički nazivi.

- 12 U skladu s načelom teritorijalnosti, zaštita oznaka podrijetla i oznaka izvornosti uređena je pravom države u kojoj se zaštita traži (država uvoza), a ne pravom države podrijetla. Zaštita je stoga određena pravom države uvoza i činjeničnim okolnostima te trenutačnim poimanjima u toj državi. U svjetlu tih okolnosti i poimanja ocjenjuje se vara li se kupce u toj državi ili, ovisno o slučaju, je li dotični naziv postao generički. S obzirom da je takva procjena neovisna o pravu države podrijetla i u njoj postojećim okolnostima, naziv koji je zaštićen u državi podrijetla kao oznaka podrijetla može se smatrati generičkim nazivom u državi uvoza i obrnuto.
- 13 Francusko-španjolski sporazum o zaštiti oznaka izvornosti, oznaka zemljopisnog podrijetla i naziva određenih proizvoda odstupa od gore navedenog načela uporabe prava države uvoza.
- 14 Sustav uspostavljen prema francusko-španjolskom sporazumu temelji se na sljedećim pravilima:
  - zaštićene oznake zemljopisnog podrijetla i oznake izvornosti rezervirane su za proizvode i robu države podrijetla (članci 2. i 3.);
  - zaštićeni nazivi navedeni su na dva popisa priložena sporazumu (članci 2. i 3.);
  - zaštita se dodjeljuje na pravu države podrijetla, a ne na temelju prava države u kojoj se traži zaštita (članci 2. i 3.);
  - zaštitu navedenih naziva dopunjuje opća klauzula koja zabranjuje uporabu „na proizvodima ili robi, pri njihovom predstavljanju, na unutarnjoj ili vanjskoj ambalaži, na računima, otpremnicama ili drugim komercijalnim dokumentima ili u oglašavanju”, lažnih ili zavaravajućih naziva koji bi mogle dovesti kupca ili potrošača u zabludu u pogledu njihovog pravog podrijetla ili zemljopisnog podrijetla, njihove prirode ili njihovih bitnih svojstava (članak 6.);
  - zabrane utvrđene u sporazumu također se primjenjuju kada se zaštićeni nazivi koriste u „prijevodima, ili s oznakom stvarnog podrijetla ili uz dodane izraze kao što su ‚način’, ‚vrsta’, ‚tip’, ‚stil’, ‚imitacija’ ili ‚slično’” (članak 5. stavak 1.);
  - konačno je određeno da se „proizvodi ili roba koji potječu s teritorija jedne od država ugovornica i njihova ambalaža, etikete, računi, otpremnice i drugi komercijalni dokumenti koji, u vrijeme stupanja na snagu tog sporazuma, uobičajeno nose ili upućuju na oznake čija je uporaba zabranjena navedenim sporazumom, mogu prodavati ili koristiti u razdoblju od pet godina nakon stupanja sporazuma na snagu” (članak 8. stavak 1.).
- 15 S obzirom da francusko-španjolski sporazum omogućava primjenu prava države podrijetla, on se razlikuje od Pariške konvencije za zaštitu industrijskog vlasništva od 20. ožujka 1883., posljednji put revidirane u Stockholmu 14. srpnja 1967. (Zbirka međunarodnih ugovora Ujedinjenih naroda, sv. 828., br. 11851, str. 305.), i od

Madridske konvencije o suzbijanju lažnih i prijevarnih oznaka podrijetla na proizvodima od 14. travnja 1891., kako je posljednji put izmijenjena u Stockholmu 14. srpnja 1967. (Zbirka međunarodnih ugovora Ujedinjenih naroda, sv. 828, br. 11848, str. 163.). Od Lisabonske konvencije o zaštiti oznaka izvornosti i njihovoj međunarodnoj registraciji od 31. listopada 1958., izmijenjene u Stockholmu 14. srpnja 1967. (Zbirka međunarodnih ugovora Ujedinjenih naroda, sv. 828., br. 13172, str. 205.) razlikuje se u tome što se proširuje na oznake zemljopisnog podrijetla i nije ograničena na oznake izvornosti koje su kao takve „priznate i zaštićene u zemlji podrijetla”. Osim toga, kako bi se ispravili nedostaci prve dvije konvencije i ograničenja iz treće, brojne europske države sklopile su bilateralne sporazume ove vrste.

Primjena zabrane uvoznih i izvoznih ograničenja

- 16 Sud je u više navrata presudio (vidjeti najprije presudu od 11. srpnja 1974., Dassonville, 8/74, Zb., str. 837., t. 5.). da zabrana mjera s istovrsnim učinkom kao količinska ograničenja navedena u članku 30. Ugovora vrijedi za sve trgovinske propise država članica koji mogu izravno ili neizravno, stvarno ili potencijalno ograničiti trgovinu unutar Zajednice.
- 17 U ovom predmetu nacionalni sud izrazio je sumnju u pogledu primjene članka 30. Exportur je u tom pogledu tvrdio da francusko-španjolski sporazum ometa prodaju francuskih proizvoda u Francuskoj i španjolskih proizvoda u Španjolskoj, ali ne sprječava uvoz španjolskih proizvoda u Francusku ili uvoz francuskih proizvoda uz Španjolsku. Exportur tvrdi da se ne radi o mjeri s istovrsnim učinkom u smislu članka 30. i da zatraženo tumačenje nije takve vrste da bi nacionalnom sudu moglo pružiti elemente korisne za rješavanje spora koji se pred njim vodi.
- 18 Tvrdnja društva Exportur je neutemeljena. Učinak francusko-španjolskog sporazuma jest da španjolskim poduzećima u Francuskoj zabrani uporabu zaštićenih španjolskih oznaka u slučajevima kad je pravo na takvu uporabu uskraćeno španjolskim pravom, i francuskim poduzećima uporabu francuskih zaštićenih oznaka u Španjolskoj u slučajevima kad je pravo na takvu uporabu uskraćeno francuskim pravom.
- 19 Osim toga, kao što ispravno ističu društva LOR i Confiserie du Tech, ako bi poduzeće osnovano u nekoj drugoj državi članici, a ne u Francuskoj i Španjolskoj, svoje proizvode izvozilo u jednu od tih dviju država i pri tome koristilo za proizvode jedan od naziva zaštićenih sporazumom, suočilo bi se u obje države sa zabranom uporabe dotičnog naziva.
- 20 Takvi potencijalni učinci na trgovinu unutar Zajednice dovoljni su da se zabranu koju utvrđuje francusko-španjolski sporazum uvrsti u područje primjene članka 30. Ugovora.
- 21 S druge strane, francusko-španjolski sporazum ne uključuje, u smislu primjene članka 34. (vidjeti presudu od 8. studenoga 1979., Groenveld, 15/79, Zb., str. 3409., t. 7.), mjere koje imaju za cilj ili posljedicu konkretno ograničavanje izvoznih tijekova ili uspostavljanje različitog tretmana između unutarnje trgovine države članice i njezine izvozne trgovine, na način da se osigura posebna prednost nacionalnoj proizvodnji ili unutarnjem tržištu dotične države, na štetu proizvodnje ili trgovine drugih država

članica. Kako je pokazalo društvo Exportur, odredbe sporazuma odnose se na uporabu zaštićenih naziva samo na teritoriju dvije države ugovornice. Stavljanje na tržište francuskih ili španjolskih proizvoda u drugim državama članicama ostaje izvan njihovog područja primjene. Osim toga, ako neko francusko poduzeće bude spriječeno izvoziti u Španjolsku proizvode koji nose nazive rezervirane za španjolske proizvode, to nije posljedica primjene prava na francuskom teritoriju na temelju francusko-španjolskog sporazuma, već posljedica španjolskog prava, koje se u svakom slučaju primjenjuje za uvoz robe u Španjolsku.

- 22 Dodično pitanje je zbog toga potrebno ispitati samo u odnosu na odredbe članka 30.

Primjena članka 36. Ugovora

Načela

- 23 Članak 36. Ugovora predviđa da članak 30. ne isključuje zabrane ili ograničenja uvoza koji su opravdani razlozima zaštite industrijskog i trgovačkog vlasništva.
- 24 Međutim, budući da sadržava iznimku od jednog od temeljnih načela zajedničkog tržišta, članak 36. dozvoljava odstupanja od slobodnog kretanja robe samo u mjeri u kojoj se ta odstupanja mogu opravdati očuvanjem prava koja su poseban predmet tog vlasništva (vidjeti presudu od 31. studenoga 1974., Centrafarm, 16/74, Zb., str. 1183., t. 7.).
- 25 Stoga je sada potrebno provjeriti jesu li zabrane sadržane u francusko-španjolskom sporazumu opravdane očuvanjem prava koja predstavljaju poseban predmet oznaka zemljopisnog podrijetla i oznaka izvornosti.
- 26 LOR i Confiserie du Tech najprije tvrde da nema značajne razlike u sastavu i kvaliteti između *tourons* proizvedenih u Alicanteu i Jijoni i *tourons* koje oni proizvode u Perpignanu. Kvaliteta i karakteristike tih *tourons* nemaju nikakve veze s njihovim zemljopisnim podrijetlom. Slijedom toga, pozivajući se na presudu od 20. veljače 1975., Komisija/Njemačka, (12/74, Zb., str. 181.), oni tvrde da francusko-španjolski sporazum nije sukladan s pravom Zajednice.
- 27 Pozivajući se na gore navedenu presudu Komisija/Njemačka, Komisija pojašnjava da je specifična funkcija zemljopisnog naziva ispunjena i da je zabrana nametnuta drugim poduzećima da koriste taj naziv opravdana zaštitom komercijalnog vlasništva samo ako proizvod označen zaštićenim nazivom posjeduje kvalitetu i karakteristike koje proizlaze iz zemljopisnog područja njegovog podrijetla i koje mu daju individualnu narav. Pojašnjava da u slučaju kad proizvod nije stekao poseban okus na nekom određenom području, oznaka na kojoj se navodi stvarno mjesto podrijetla u skladu s člankom 3. stavkom 1. podstavkom 7. Direktive Vijeća 79/112/EEZ od 18. prosinca 1978. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na označavanje, prezentiranje i oglašavanje hrane namijenjene krajnjem potrošaču (SL 1979 L 33, str. 1.) dovoljna je da se potrošač zaštiti od dovođenja u zabludu.
- 28 Stajalište Komisije, koje je sukladno mišljenju društava LOR i Confiserie du Tech, ne može se prihvatiti. Takvo bi stajalište u stvari dovelo do toga da bi zemljopisni nazivi, koji se koriste za proizvode za koje nije moguće dokazati da svoj poseban okus

duguju svom području i koji nisu proizvedeni u skladu sa zahtjevima kvalitete i proizvodnim standardima koje je propisalo javno tijelo, ostali bez bilo kakve zaštite, a radi se o nazivima koji su općenito poznati kao oznake zemljopisnog podrijetla. Takvi nazivi mogu usprkos tome uživati veliki ugled među potrošačima i predstavljati za proizvođače sa sjedištem u dotičnim mjestima bitno sredstvo za privlačenje kupaca. Zbog toga imaju pravo na zaštitu.

- 29 Učinak gore spomenute presude Komisija/Njemačka nije onaj koji joj pripisuje Komisija. Iz te presude u biti proizlazi da država članica ne može, bez kršenja odredbi članka 30., posredstvom zakonodavnog akta rezervirati za domaće proizvode nazive za označavanje proizvoda bilo kojeg podrijetla, a od poduzeća drugih država članica zahtijevati da se koriste nepoznatim oznakama ili onima manje priznatim od strane javnosti. Zbog svoje diskriminirajuće prirode takav propis nije obuhvaćen odstupanjem koje predviđa članak 36.
- 30 Osim toga valja podsjetiti da je u svojoj presudi od 25. travnja 1985., Komisija/Ujedinjena Kraljevina, (207/83, Zb., str. 1201., t. 21.), Sud presudio da Ugovor ne osporava postojanje pravila kojima se omogućava da se zabrani uporaba lažnih oznaka zemljopisnog podrijetla.

Prethodna, dugotrajna, poštena i tradicionalna praksa

- 31 Pozivajući se na presudu od 13. ožujka 1984., Prantl, (16/83, Zb., str. 1299.), LOR i Confiserie du Tech nadalje tvrde da je zaštita zemljopisnih oznaka opravdana samo ako nema štetnog utjecaja na poštenu i tradicionalnu praksu trećih strana i da ih primjena francusko-španjolskog sporazuma ne može spriječiti da koriste nazive „Turrón de Jijona” i „Turrón de Alicante”, jer je njihova uporaba tih naziva dugotrajna, dosljedna i poštena.
- 32 Taj je argument potrebno odbaciti. Istina je da je Sud u presudi Prantl, u kojoj je postavljeno pitanje može li nacionalno zakonodavstvo zabraniti stavljanje na tržište vina uvezenih u određenoj vrsti boce kako bi se zaštitila posredna oznaka zemljopisnog podrijetla u interesu potrošača, upozorio da, na zajedničkom tržištu, zaštita potrošača i poštena trgovina u pogledu načina na koji su vina predstavljena javnosti moraju biti zajamčene uz uzajamno poštovanje poštenih i tradicionalnih praksi u različitim državama članicama.
- 33 U toj je presudi Sud zaključio da isključivo pravo korištenja određene vrste boce, koje je osigurao nacionalni propis u državi članici, nije moguće koristiti pri uvozu vina podrijetlom iz druge države članice, a koje je u toj državi članici u skladu s poštenom i tradicionalnom praksom punjeno u boce istog ili sličnog oblika.
- 34 U ovom slučaju, bez potrebe za očitovanjem o pitanju, koje je predmet spora između stranaka u glavnom postupku, jesu li nazive „Touron Alicante” i „Touron Jijona” koristila društva LOR i Confiserie du Tech prije francusko-španjolskog sporazuma ili nisu, potrebno je naglasiti da je situacija koja je dovela do presude u predmetu Prantl drugačija od one u ovom slučaju. U predmetu Prantl je iz usmenih očitovanja predstavljenih Sudu proizašlo (vidjeti točku 28. gore navedene presude Prantl) da su boce iste vrste kao „Bocksbeutel” ili boce koje se od njih u očima potrošača neprimjetno razlikuju bile tradicionalno korištene za stavljanje na tržište vina

podrijetlom iz određenih regija u Italiji. Drugim riječima, bit je da se taj oblik boce također koristio u državi članici izvoza. Problem je stoga bio kako uskladiti postojanje nacionalne posredne oznake podrijetla s postojanjem strane oznake podrijetla. Ta se situacija ne može usporediti s korištenjem imena španjolskih gradova od strane francuskih poduzeća, kojim se postavlja pitanje zaštite naziva jedne državi u drugoj državi.

Legitimnost proširenja pravila koja se primjenjuju u državi podrijetla na državu u kojoj se zahtijeva zaštita

- 35 LOR i Confiserie du Tech dalje tvrde da su nazivi „Touron Alicante” i „Touron Jijona” generički nazivi koji označavaju tip proizvoda, a ne određeno zemljopisno podrijetlo.
- 36 Taj argument treba shvatiti tako da zbog učinka članka 30. Ugovora sporazum ne može zabraniti uporabu španjolskog naziva u Francuskoj koji je postao generički u Francuskoj. Pitanje koje se postavlja jest je li u suprotnosti s načelom slobodnog kretanja robe ako neki bilateralni sporazum sklopljen između dvije države članice, odstupajući od načela teritorijalnosti, omogući primjenu prava države podrijetla umjesto prava države u kojoj se zahtijeva zaštita. To je pitanje sada potrebno razmotriti.
- 37 U tom je pogledu potrebno naglasiti da je cilj sporazuma spriječiti da proizvođači jedne države ugovornice koriste zemljopisne nazive druge države tako da koriste ugled koji se pripisuje proizvodima poduzeća uspostavljenih u regijama ili mjestima koja ti nazivi predstavljaju. Takav cilj osiguravanja poštenog tržišnog natjecanja pripada u okvir zaštite industrijskog i komercijalnog vlasništva u smislu članka 36., pod uvjetom da dotični nazivi nisu, bilo na početku stupanja na snagu sporazuma ili nakon toga, postali generički u državi podrijetla.
- 38 Slijedom toga, kada je zaštita koju neka država osigurava za nazive koji označavaju područja ili mjesta na njezinom teritoriju opravdana na temelju članka 36. Ugovora, tom se članku ne protivi da se ta zaštita proširi na teritorij druge države članice.
- 39 Uzimajući u obzir gore navedena očitovanja, na pitanje nacionalnog suda valja odgovoriti da se člancima 30. i 36. Ugovora ne protivi primjena pravila utvrđenih u bilateralnom sporazumu između država članica o zaštiti oznaka zemljopisnog podrijetla i oznaka izvornosti, kao što je francusko-španjolski sporazum od 27. lipnja 1973., pod uvjetom da zaštićeni nazivi nisu, bilo na početku ili nakon stupanja na snagu sporazuma, postali generički u državi podrijetla.

Troškovi

- 40 Troškovi njemačke i španjolske vlade, vlade Ujedinjene Kraljevine te Komisije Europskih zajednica, koje su podnijele očitovanja Sudu ne naplaćuju se. Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

SUD,

kao odgovor na pitanja koja mu je uputio cour d'appel de Montpellier (Žalbeni sud u Montpellieru), presudom od 6. studenoga 1990., odlučuje:

Člancima 30. i 36. Ugovora ne protivi se primjena pravila utvrđenih u bilateralnom sporazumu između država članica o zaštiti oznaka zemljopisnog podrijetla i oznaka izvornosti, kao što je francusko-španjolski sporazum od 27. lipnja 1973., pod uvjetom da zaštićeni nazivi nisu, bilo na početku ili nakon stupanja na snagu sporazuma, postali generički u državi podrijetla.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg u 10. studenoga 1992.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: francuski